

* * *

Літо довге. Послухай, ми будемо жити вічно.
Абрикосів буде дедалі більше, і дика м'ята
проростатиме крізь асфальт за містом, і чайки звичними
колами над лиманом щовечора будуть злітати.
Літо безкінечне. Поглянь лише на яблука і на груші,
не було стільки груш, кажуть, з Другої світової.
Море уночі приносить скельця, рожеві мушлі,
ніби залишає привіти і натяки нам з тобою.
Літо кругле, ніби горіх, не віддасть завчасно
таємниць своїх, — ніхто його не розколе.
Що нам з того, що груші знову вродили чомусь так рясно,
ми ж з тобою — ні, не закінчимося ніколи.
Літо всюди. Ніхто насправді нічого не обирає.
Все, що має — стається, все буде правильно, значить.
Літо добре. Ми будемо жити вічно, я точно знаю.
Всі спасуться, мені сказали. Усім пробачать.

* * *

Тут заговорено на любов. Тут самі собою
сіються шавлії просто в ґрунт. І шорсткі і сині
ночі, як шавлії, шелестять під вітрами осені.

Тут у ріках вода стає на зиму такою

незбагненною, голубою,

і дерева шепочуть над ріками — голоси у них голубині,
із шипшиновими відлуннями,

оксамитовими і млосними.

Тут накривається степ небом темним, як океаном
накриваються піски золоті, безцінні;

і земля, ніби кров, густа і брунатна, тепла на дотик.

Тут навіть зниклі безвісти стають насправді туманом,
осідають цілющим маревом на вигини і щілини
поранених полів, виснажених, завмерлих в дрімоті.

Тут заговорено на життя, і життя, на подив,

сміхом дитячим кублиться в оселях, як лиси у норах,
цвітом вишневим невчасним криє сади,

де снаряди вивернули коріння,

сизими хмарками у повітрі холодному

людський означає подих.

Тут заговорено на любов, на любов —

почуй, не на вогонь і порох,

тут заговорено же —

смерте, не руш, не дай спинити це говоріння.

* * *

Все, що правда, зазвичай встигаєш вимовити
на одному видихові. Решта — сторонні речення.
Ті, наприклад, що був колись з ними ти —
вицвітають у пам'яті, ніби смугасті речі,
кинуті на сонці коло моря до вечора.
Залишається тільки дівчинка, зливою вимита,
та її засмагли, блискучі і теплі плечі.
На її простирадлах блакитні квіти і слоники,
ніч в її зап'ястях пульсує захопливим темно-синім,
це у неї білі птахи засинають на підвіконні,
поки ти шукаєш те єдине речення припустиме.
Бо тільки вона буде і джином тобі, і тоніком,
тютюном, повітрям і димом.
Поки літо в її долоні по краплі скрапує,
поки літо перетікає поволі в щось більше, ніж
просто вервицю добрих днів, котрі вас обох однаково
огортають, як хмари опію, ти стоїш,
і виходить таке ніби — я тобі, я тебе, я дякую...
Або просто — ось моє серце, їж.

* * *

Хто ходив вночі, той побачив, як
голий клен зеленим в дворі зацвів,
і черешні старої сухий кістяк,
і вологі стіни міських домів —
все цвіло; вночі хто ходив, застав:
паркомати, качелі, асфальт і брук,
і підземні стебла майбутніх трав:
і будяк, і бур'ян, і салат-латук —
хтось дізнався, значить, як розквіта.
І решітки стічні, й трамвайний дріт,
і віконні шибки, й старі авта —
все цвіте у квітні, на всьому цвіт.
Хто вночі не спав, зацвіли тому
спогади, всі радості і жалі,
ліхтарі вогнями цвіли в пільму,
і серця поснулих в пільмі цвіли.
І кому розкажеш: цвітуть сліди
за тобою, як ідеш крадькома,
і вода в ріці, і туман з води,
тільки слів немає про це, нема.
І таке повітря, цвіте й дзвенить,
і над містом відблиски голубі.
Хто ходив вночі, той тепер мовчить
і цвіте всередині, сам собі.

* * *

Тепла куртка на чорний шовк, черевики й шарф,
зранку, бачиш, туман зійшов — повисів і розтав.
Осінь гострить свої ножі, довгі, світлі, тонкі.
Де ти зараз, скажи, скажи, хто ти тепер такий.
На перехресті стоїть таксі, з вулиці голоси,
розляглися на сонці пси, тихі великі пси.
Пахне соком міських дерев, кволим швидким дощем,
осінь тягне за кожен нерв, витягне кожен ще.
Осінь тягне стебла ожин, протяги тягне в дім.
Пам'ять робить тебе живим, робить тебе слабким.
Всі, хто проріс у вогких полях, всі, хто тепер не тут,
в цих осяйних нескінченних днях попри тебе пройдуть.
Все, що з тобою колись було, всі, що колись були,
будуть боліти, як бите скло, ніби зблиски з імлі
будуть сіяти тобі вони — всіх їх побач, прийми.
Осінь викочує кавуни, випускає дими,
відпускає усі гріхи. І вигріваються,
бачиш, під куртками, як птахи, наші серця, серця.

* * *

Один мій друг говорить — ніколи не буду з таким,
що загладжує смужку на рукавах сорочок;
один мій друг говорить — ніколи не буду з такою,
що носить на серці камінь, ніби прикрасу.
Надвечір часто печаль приходить і, ніби вовчок,
хапає нас двох за бочок
і за інші частини тіла; і нічні сирени у місті,
ніби тоскні крики качок
над далекими озерами десь за осінньою трасою.
У печалі кошлаті вуха, і гострі зубки дрібні,
і гудзики-очі —
справді як у вовчка.
І кроки м'які, обережні, хижі,
і шелест темного лісу приходить разом із нею.
Не те щоби ми боялися вечорів,
коли приходить печаль,
та за ними ніч настає така,
ніби це вовчок тебе взяв і тягне по мокрій траві
та вогкому глеї,
і крик тобі б'ється в ребра, а рот забитий землею.
Один мій друг говорить про різне, щоб не мовчати,
мовчання — слиз, небезпечний біс;
один мій друг говорить весь час,
наливає нам по півсклянки.

А печаль-вовчок до обох нас лащитья,
лиже в чоло і ніс.
і місто принишло і вичікує, доки я поїду додому,
як темний ліс,
і ми сидимо й не спимо до ранку.

* * *

Вся трава уже виросла, і засмага взялася, зрештою. Всі черешні скінчилися, і прогрілись бетонні плити біля берега. Море приносить мушлі, згублені мешти, кольорові скельця, далекі шепоти з краю світу — подивися сам, це скарби середини літа.

Стільки білого — і вітрила, й картини, і сіль; і в ящиках виноград стомився, його б чавити, його б зливати. Скоро сутінки вийдуть з моря, пізні купальщики, і розсядуться — на піску, на плитах, підуть в кімнати, будуть плакати, дихати, вечеряти, засинати.